

CAROL RODRIGUES

»Jag vill hjälpa laget att gå upp!«

TEXT HARALD BERTHELSEN FOTO HENRIC WAUGE

Den 25-åriga brasilianska anfallaren Carol Rodrigues – med artistnamnet Carol Baiana – kom till Hammarby i augusti från Dijon i den franska högstaligan Division 1 Féminine. Bara några dagar senare spelade hon sin första match och är nu en viktig kugge i laget.

★ Vill du börja med att berätta lite om din bakgrund, som fotbollsspelare och i livet?

– Jag är från en mindre stad i nordöstra Brasilien, Juazeiro i delstaten Bahia. När jag var liten hade jag besvär med allergier och fick rådet att jag borde börja med en sport. Min bror spelade fotboll, som alla andra pojkar i Brasilien, och när jag var sex år gammal började jag spela med honom. Bara på skoj till en början, men snart började jag spela i en pojklubb. På den tiden fanns det ingen klubb för flickor, åtminstone inte i min del av Brasilien. Från tio till fjorton års ålder spelade jag med pojkar. Jag var med i tävlingar med pojkarna, jag reste med dem, jag var den enda flickan på turneringar. Och jag fick ofta höra kommentarer som att fotboll inte var för flickor när jag växte upp. Det har blivit mycket bättre nu men det var inte alltid helt lätt att vara ensam flicka i den miljön.

Ja, hur klarade du det?

– Jag älskade spelet, och lät inte några såna kommentarer hindra mig från att spela. När jag var 14 förklarade jag för mina föräldrar att jag ville satsa på fotbollen. För att kunna spela fotboll med andra flickor var jag tvungen att flytta långt hemifrån. Jag flyttade till São Paulo, i

södra Brasilien, över 2000 km bort, för att spela med Ferroviária Araraquara. Min mamma trodde inte att jag skulle kunna bo själv, jag var bara ett litet barn. Men jag älskade spelet så mycket att jag kunde anpassa mig. Jag var med i ett damlag för första gången och ville stanna.

Vid 15 års ålder blev Carol kallad till landslags-spel och kom med i truppen till U20-VM i Japan.

– En tränare från New York såg mig där. Han erbjöd mig studera och spela fotboll på Monroe College i New York.

Jag tänkte: varför inte? En kvinna måste ha något yrke vid sidan av fotbollen, hon kommer antagligen inte att kunna tjäna tillräckligt för att klara sig på sin idrott. Och jag tyckte det var rätt coolt att få en gratis utbildning i USA.

Men det måste varit en stor omställning?

– Jag kunde inte ens prata engelska när jag kom till New York, men allt gick bra. Jag stannade två år på Monroe College, jag fick flera individuella priser. Vi vann också det nationella mästerskapet NJCAA D1 2014. Sedan fortsatte jag till UCF, University of Central Florida, i Orlando. Där fick jag också möjlighet att träna med Orlando Pride, ett av lagen i NWSL som är den högsta fotbollsligan för kvinnor i USA.

»Jag är en känslomänniska – när jag kom hit kände jag att jag var på rätt ställe«

De hade en plats öppen för en utländsk spelare som jag hoppades ta. Det blev inte så - men anledningen var att en av mina förebilder, som jag hade på väggen i mitt rum när jag var liten, just den sommaren lämnade Sverige för att spela med Orlando Pride. Det var Marta förstås, och jag kunde ju inte konkurrera med henne om den enda platsen. Men det var roligt att träna med henne ett tag och få spela på samma fotbollsplan! Och jag fick istället hjälp av tränaren och andra som kontaktade Bordeaux i den franska ligan, och snart hade jag ett tvåårskontrakt med dem i stället.

Carol kom till Bordeaux mitt i försäsongen och spelade ett par tre matcher och allt kändes bra. Sedan åkte hon på en korsbandsskada som spolierte allt.

Ett år senare, i början av säsongen 2019/2020, när skadan var läkt gick Carol över till Dijon där det fanns större möjlighet att få speltid. Sedan kom covid och säsongen avbröts.

– Jag hann spela åtta matcher med Dijon, fram till i februari när det blev uppehåll.

Vad hände sedan?

– Under sommaren fick jag ett samtal från min agent. Han hade pratat med Pablo Piñones-Arce från Sverige som förklarade att Hammarby satsar på att gå upp i Damallsvenskan och att man sökte en forward till. Jag var inte längre så lycklig i Frankrike då, jag tyckte inte att Dijons spelstil passade min så bra. Så för mig kändes det perfekt att anta den här nya utmaningen. Jag kände att jag gärna ville vara en del av något större än mig. Känslan var att Hammarby ville något, hade en idé, som jag skulle kunna hjälpa till med. I stället för att stanna och bara vara en spelare i mängden så kunde jag komma hit och hjälpa ett helt lag att åstadkomma nånting större. Det motiverade mig att packa mina väskor och säga "au revoir" till Frankrike. Jag fick anbudet på en söndag, och redan på fredagen reste jag.

Och hur var det att komma till Stockholm?

– Jag blev väldigt fint välkommen, staden är vacker, människorna är coola. Jag kanske inte ser fram emot vintern så mycket (skratt) men allt annat är jättebra, jag har blivit mycket väl omhändertagen. När jag kom hit hade de redan ordnat med bostad, och veckan därpå kom Raiza, ytterligare en brasiliansk spelare, så jag hade en vän som talar mitt språk redan från början.

– Jag har allt jag behöver för att lyckas, min motivation är att bli bättre och bättre varje dag, och att göra mitt lag bättre. Det är jättebra, jag är lycklig. Jag får hjälp med tolkning när det behövs av de andra i laget, men alla pratar ju engelska så det är väldigt lite problem med språket. I Frankrike var jag tvungen att lära mig franska. Jag vill gärna lära mig språket här också, men det är skönt att det inte måste vara första prioritet!

– Jag är en känslomänniska – och när jag kom hit kände jag att jag var på rätt ställe, för att ta nästa steg i min karriär.

Sista matchen för Hammarby den här säsongen spelas den 14 november. Hur tänker du, vad hoppas du ska hända sen?

– Jag har kontrakt till november. Jag och Hammarby kände ju inte varandra innan, så tanken var att vi provar och ser hur det blir. Nu mår jag jättebra här och om det är möjligt skulle jag gärna stanna här längre. Men just nu vill jag bara hjälpa laget att gå upp. Vad som händer efter säsongen kommer vi att prata om då.

Och är du nöjd med hur det har gått i ditt spel?

– Jag har spelat de flesta matcherna, och gjort flera mål. Jag vill göra många mål förstås, men det är också viktigt att jag håller motståndarförsvaret upptaget. Om de måste hålla koll på mig så kan någon annan komma fram och göra mål. Man kan säga att jag är den första försvararen, jag sätter tonen för presspelet. Det här är något som Pablo har varit tydlig med, att det inte bara

Carol Rodrigues har bidragit mycket till Hammarbys fina höst bla bla bla

handlar om att göra mål utan också att göra "the dirty work". Jag är glad för det han har sagt och jag har blivit bättre i mitt spel som helhet. Nu fokuserar jag inte bara på en sak utan försöker bli bättre på allt det andra som jag kanske inte tänkte så mycket på förut.

Passar spelet här bättre för dig än i Dijon?

– Ja, absolut. Dijon kom upp i högsta ligan för några år sedan, och de är lite underdogs, så för mig var det svårt, vi fick försvara oss mest hela tiden, och försöka med kontringar. Det är inte det bästa sättet för mig, passningarna går ofta förbi mittfältet och jag kommer inte med i spelet. Vi höll inte i bollen, byggde inte upp spelet, så det var inte så bra upplägg för en "nia" att vara med och göra mål.

Hur skiljer sig spelet i Hammarby?

– Här har vi bollen för det mesta. Jag vet att en del andra lag i Sverige är mer "sparka och spring", men vi håller i bollen, rör oss framåt, bygger upp bakifrån, och slår massor av crossbollar under hela matchen. Vi försöker hela tiden bygga och har många chanser i varje match, det passar mig så mycket bättre. Jag har

redan gjort fler mål här än jag gjorde under hela året i Dijon, därför att vi vinner mer och håller i spelet bättre.

Du kom hit och sen spelade du din första match efter bara några dagar. Du verkar ha varit i god form!

– Ja jag försökte att ta hand om mig själv så bra som möjligt när jag var hemma, men som alla vet så måste man ju spela matcher för att komma i ordentlig matchform. Jag var noga med träning, mat och vila, så att jag skulle vara redo att ta chansen att spela när den kom.

– Jag vill ge tränarna och laget känslan att de kan lita på mig när jag är på planen, att jag är en spelare som har kommit hit för att hjälpa till. Det handlar inte om mig utom om oss och vårt gemensamma mål. Det är så jag vill se det. ■

Ana Caroline Martins Rodrigues

1994-10-28. Klubbar i karriären: Ferroviária (São Paulo), Bangú (Rio de Janeiro), Vitória (Pernambuco), Orlando Pride (USA), Bordeaux (Frankrike), Dijon (Frankrike). Landslagsspel för U-18 och U-20, totalt sex matcher.